

XXIX CERTAMEN ESCOLAR DE NARRATIVA ²
CURTA EN VALENCIÀ 2022

*La germana del Quixot en uns
altres temps*

AUTORA: LLÚCIA ROURES SAMANIEGO

ADREÇA: CALLE HERMANOS GONZÁLVEZ
SELVA NOMBRE:33 PLANTA 6 PORTA 1

TELÈFON: 644191603

CICLE ESCOLAR: 2N CICLE D'ESO

CURS: 4T D'ESO

CENTRE ESCOLAR: CENTRE CONCERTAT "SAN
JOSÉ DE CALASANZ"

La germana del Quixot en uns altres temps

En un barri roí de València el nom del qual no vull acordar-me, vivia Don Carlos, el meu germà, un home de trenta anys, molt antiquat, fins i tot portava una escúter amb tant orgull com si fóra la moto més veloç, robes dels anys setanta, barbes fins als muscles, pèl descurat, molt prim, alt i ulls avellana. Sempre anava amb el seu amic Juancho Corza, un home de vint-i-cinc anys, robes dels noranta, almenys millor vestit, ben pentinat, més baixet, en un sidecar.

El primer de tot, us preguntareu perquè faig el diari del meu germà, la resposta és senzilla, el meu germà es munta tant d'històries al cap que fa falta guardar aquests records per sempre. I per a fer-ho de la meua vida, què és bastant normal, preferix parlar d'un xic que es passa el dia d'ací cap allà, fent el que vol quan vol i com vol, sense importar el que diguen, és una cosa que admire d'ell. I si no us creieu que el meu germà és una mica peculiar, continueu llegint per favor, val la pena.

25/06/2022

Don Carlos tenia un problema, estava enamorat d'una xica molt adinerada anomenada Cayetana, era filla d'un executiu molt conegut per la seua fortuna. Us preguntareu com un xic amb aqueixes pintes podria enamorar-se d'una xica completament diferent a ell; això li deia Juancho:

- Cayetana?- deia sorprés mentre passejaven pel carrer.
- Sí, la coneixes?- esperançat li va preguntar.

- Anava a la meua classe de xicotets, però a tu com t'agradarà una xica d'aqueixa classe? Jo a tu et veig amb una xica del nostre rotllo, que li és igual tot, però no una xica que poc més i no té temps en la seua agenda per a dir-te "hola".

Mentre caminaven, Don Carlos li persuadia per a convèncer-ho que era la seua xica ideal fins que arribaren a un restaurant on Juancho no sabia la missió d'aquest recorregut; Don Carlos li diu que treballaran allí perquè Cayetana va tots els dies a berenar.

Abans d'entrar, es troben amb un parell d'homes musculosos a la porta, Don Carlos els relaciona amb dos gegants. Intenten convèncer-los d'entrar, però no poden passar sense cita prèvia, per la qual cosa Don Carlos comença a fer el ridícul dient-los que els pegarà una pallissa però ix corrent fins i tot abans que acabe la frase.

01/07/2022

Creies que això va acabar ací? Doncs no, després d'aquell altercat en el restaurant, dies més tard, Don Carlos va agafar la seua velocíssima moto, Juancho es va pujar al sidecar i es van posar rumb a buscar la universitat de Cayetana. Allí es van trobar amb un grup de xics castigats en una habitació amb la clau posada, intenten ajudar-los traient-los d'allí però es van emportar una pallissa, perquè no estaven castigats, estaven fent un projecte de química, però amb l'esglai se'ls va fotre. Per al súmmum, Cayetana pertanyia al grup de química.

A Don Carlos se li va ocórrer la idea d'anar aqueixa mateixa nit a una discoteca, us preguntareu per què, ni tan sols jo ho sé; va tardar una mica a convèncer Juancho, però com sempre, va cedir. Quan van arribar a la discoteca, a Don Carlos li va semblar bastant atractiva una xica, es va acostar a parlar-li, però desgraciadament tenia nuvi; però Don Carlos anava una mica begut i es creia un home del segle dènou, que va fer que volguera plantar-se una baralla contra el nuvi a base d'espases, el que no sabia és que les espases eren escuradents per a les dents. Miraculosament, Juancho el va poder portar a la meua casa a ròssec. Com

agraïsc a vegades l'existència de Juancho en la vida de Don Carlos, gràcies a ell ens hem deslliurat de moltes, les quals em falten per contar.

02/07/2022

Després de tot el matí tirat a la meua casa per la ressaca, com sempre Don Carlos agafa les seues coses i es va; ja que a ell no li agradava quedar-se a la meua casa, perquè a part de que és meua, no li agradava envair la meua privacitat, cosa que agraiïsc, però quan estem en una situació d'emergència, es podria quedar a unes hores més, i que parle amb mi. I per què no parlava amb mi? No ho sé, tenia la mania de donar-li la paranoia fins que creia que molestava; el més rar de tot el cas, és que només ho feia amb mi i amb la resta de persones era un xerraire.

Bé, anem al gra, vaig estar escrivint això a les deu i mitja de la nit i encara no em donaven senyals del meu germà, m'estava començant a fer por, ja que sempre em cridava Juancho per a explicar-me les seues bogeries, o perquè anara a recollir-los.

07/07/2022

Encara no vaig rebre senyals del meu germà, ni de Juancho, la meua família i jo els reportem com desapareguts en la policia i no van trobar res. Quan sàpia alguna cosa d'ell, tornaré a escriure.

11/07/2022

Males notícies, la policia va trobar el meu germà i Juancho a Barcelona i vaig poder contactar amb tots dos; els notava una mica rars, no em responien amb claredat ni d'on estaven, ni com estaven, vaig passar el telèfon a la meua mare a veure si el meu germà s'alegrava, però ni amb ella servia, crec que ha aconsegut el que volia, de xicotet sempre em deia que algun dia desapareixeria del mapa i començaria una vida nova. Però clar, ell no comptava que no podia estar sol.

20/07/2022

Aqueix dia va ser un dels pitjors de la meua vida, em va arribar una carta, la qual provenia d'una adreça oculta, aqueixa lletra em sonava. Quan vaig obrir la carta, les llàgrimes em van començar a eixir soles, aqueixa lletra era de Carlos i el que posava, era el que menys m'imaginava. Em va contar que la idea que va tindre de xicotet sempre la tenia al cap, li la va dir a Juancho i tots dos van decidir anar-se a viure a una casa de familiars de Juancho a Barcelona. El que no sabien els dos, és que els familiars es van mudar sense dir-li res a Juancho, per la qual cosa quan van arribar, no tenia casa ni res. Com es van gastar tots els diners anant, no podien tornar; I Juancho va decidir buscar treball i guanyar-se la vida, deixant tirat a don Carlos en tot moment. Per tant va gastar les seues poques monedes que li quedaven de la butxaca, va trobar un tros de paper tirat pel sòl, un boli quasi gastat i una carta robada i em va fer una carta de comiat. En aquesta em va agrair totes les vegades en les quals li he allotjat a la meua casa, totes en les quals he tingut paciència, per no jutjar-lo mai i voler-lo tal i com és; no sé com va acabar el meu germà, però el que sí que sé, és que tota la seua vida, sent com és, ha viscut feliç.